
● Marie

1

Miluju te.

Tuhle esemesku poslal Oliver. Oliver je můj kluk. Až potud je všechno v pořádku, jenže ta esemeska nebyla pro mě.

Skutečnou adresátkou zprávy je Isabela. To se Isabela má. Ale Isabela je taky moje nejlepší kamarádka, a pak už se tak moc nemá.

Držela jsem v ruce Oliverův mobil a přemýšlela o nějakém co nejméně bolestném vysvětlení téhle esemesky, která byla odeslána z mobilu mého kluka a zcela očividně nebyla pro mě.

Že by se přetuknul? To těžko. Isabelino číslo se od mého lišilo přesně sedmi číslicemi.

Že by přehlédnutí? Ale proč má vůbec Oliver číslo na Isabelu?

Můžou se třeba mobily splést nebo ze zlomyslnosti posílat zprávy na čísla úplně jiných lidí? Blbost, pochopitelně.

Napadala mě logická i nesmyslná vysvětlení, ale jen jedno bylo přesvědčivé. A to bolelo. „Bolelo“ – opravdu roztomilá definice pro to, co se dělo v mém břiše. Jako by tam řádilo sedm uragánů zároveň a kolena jsem měla najednou jak z pudinku, že jsem si radši rychle sedla. A seděla jsem. Asi tak půl věčnosti jsem

seděla v Oliverově pokoji na podlaze a brečela a brečela. Protože mě jednoduše nic jiného nenapadlo a protože mě všechno bolelo.

Když mi konečně došly slzy, které by se mohly nasát do Oliverova pitomého zeleného koberce, bylo mi všechno jasné: Isabela, moje nejlepší kamarádka, kterou znám už deset let, a Oliver, se kterým jsem čtyři měsíce chodila, mě pěkně podrazili. Ona ho líbala! Určitě ho líbala. A on ji líbal taky. A mezi tím líbáním s ní se taky líbal se mnou a předstíral, že jsem jediná, které patří jeho rty. Okamžitě jsem si začala otírat pusu, jako by to snad mohlo něco zvrátit. Jako bych tím mohla setřít Oliverovy polibky a smazat ten strašlivý megapodraz.

Co mám teď dělat? Oliver je na tréninku a asi tak za půl hodiny bude tady a bude mě chtít líbat nebo mi dát aspoň malou pusu. A určitě vypění, až mu řeknu, že jsem se hrabala v jeho mobilu. Ale to mi vlastně může být úplně jedno, ne?

Přepnula jsem na autopilota, jako omámená jsem si sbalila svoje věci a odešla. A na kratičký okamžik jsem si přála, abych tu esemesku nikdy nečetla. Pak by byl můj svět ještě celý a kulatý a barevný a z mého srdce by nezbývala jen hromádka střepů, která mě píchá na prsou a krájí moje sny na plátky.

Mám zmeškaný hovor. Oliver. Pochopitelně jsem to nevezala, prostě jako bych tu vůbec nebyla, jako bych byla neviditelná. Seděla jsem na své posteli a na něco čekala. Možná na to, že snad zavolá ještě aspoň desetkrát, abych to desetkrát mohla nechat vyzvánět.

Kde jsi?

Eseska od Olivera, no prosím. Rozhodně mu ale nebudu volat zpátky, nesmí za žádnou cenu poznat, že jsem brečela. Místo toho mu taky napíšu esesku. To je přece na zprávách to nejlepší – že můžete tvrdit všechny možné věci a ten druhý nevidí, jak se při tom tváříte. Že se vám zrovna třesou koutky úst nebo že se vám rozmazala řasenka. A vůbec, proč ještě nikdo nevymyslel bolesti odolnou řasenku?

Pozdravuj Isabelu. A pro me za me se muzes pri vasi pristi puse treba zadusit. Preju prima zbytek zivota, kretene.

Na mobilu zasvítlo potvrzení o doručení zprávy. Čekala jsem. Žádná reakce.

Pořád jsem čekala. Nic.

Čekala jsem dál. Přesto nic nepřišlo.

Žádné takové: Co to prosím tě plácáš? Žádné: Odpušť mi. Ani žádné: Miluju jen a jen tebe. A už vůbec žádné: Probud' se, maličká, všechno to byl jen zlý sen.

Jak to, že vůbec nereaguje? Je zrovna na nejlepší cestě mě ztratit a nic proti tomu nedělá! Vteřiny a minuty plynuly. Měla jsem pocit, že během těchto vteřin a minut se v mém životě něco mění a já tu bezmocně sedím a nemůžu nic dělat.

Držela jsem svůj mobil v ruce, prsty se mi třásly, celé moje tělo se začalo chvět, srdce se mi tak svíralo, až jsem měla pocit, že místo něj mám na prsou kámen. Najednou mi byla strašná zima.

Zírala jsem na display. No tak zasviť, zasviť přece! Nic se nestalo. To píchání na prsou i němý telefon už byly k nevydržení, tak jsem vytočila Oliverovo číslo.